No. 134. TE ZEGELEN. 1845.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 7 November.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is, voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodsbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

WEENEN, den 27. October. De bevolking van Oostenrijk bedraagt, volgens de laatste telling van dit jaar, 38 millioen zielen. In de laatste 25 jaren is dezelve met 24 per 100 vermeerderd.

FRANKFORT, den 31. October. Twee ter jagt toegeruste jonge lieden, traden, dezer dagen, tusschen Goch en Kleef, eene herberg binnen, en schertsten met een daar wonend meisje, waarop een der heeren verliefd scheen te zijn. Onder het schertsen legt den verliefden kortswijlend zijn jagtroer aan, en toeval of onhandigheid, oogenblikkelijk gaat het schot los, en het meisje stort, aan het hoofd doodelijk gewond, op den grond neder, om nooit weder op te staan. De jager, die zijne scherts zoo plotselijk in vreeselijken ernst veranderd zag, wilde wanhopig met den anderen loop van zijn geweer zich den kogel door het hoofd schieten, doch werd door toesnellende personen daarin verhinderd.

BERLIJN, den 30. October. Onder de zonderlinge ontsnappingen van gevangenen, verdient ook de volgende vermeld te worden: Voor ettelijke weken had een misdadiger, die hier gevangen zat, weten te ontvlugten; het was een schoenmaker. In de gevangenis had hij een verzoekschrift aan de overheid achtergelaten, waarin hij smeekte, dat zij hem toch niet wilde doen vervolgen, want dat de eenige reden, waarom hij de gevangenis verlaten had, was dat hij wenschte voor zijne vrouw en kinderen, opdat zij geene koude mogten lijden, warme winterschoenen te maken, daarbij verzekerende dat, zoodra hij dit verrigt had, hij gewisselijk in zijnen kerker terug zou keeren. Het schijnt dat men op deze verzekering niet al te zeer vertrouwde, want men deed hem ijverig nasporen; doch welke moeite de policie zich ook gaf, zij kon den vlugteling niet ontdekken. In dezen toestand bleef de zaak eenige weken lang, maar ziet, nu is de doorluchtige ... vrijwillig teruggekeerd, verklarende dat door zijne zorg zijn gezin nu genoegzaam van schoeisel voor den winter voorzien is.

— In de omstreken van Athene zijn voorbeeldeloos afgrijselijke gruwelen gepleegd. Een herder, door eene bende struikroovers, in den omstreek van het dorp Tzourka, gegrepen, is door hen van al wat hij bij zich droeg beroofd, en daar zij meenden dat hij nog ergens geld verborgen had, aan een spit gestoken en aan een gloeijend vuur gehouden, is hij onder ongehoorde pijnen gestorven. Eenige dagen later heeft dezelve rooverbende drie andere herders gegrepen en hen aan dezelfde folteringen onderworpen, na hen met boter besmeerd te hebben, welke de roovers in de tent dier ongelukkigen gevonden hadden. Een der herders is terstond gestorven; de beide andere zijn langzaam doodgemarteld. Deze afschuwelijke misdaden, tot dusverre in Griekenland onbekend, hebben onder al de klassen der maatschappij schrik en verslagenheid te weeg gebragt.

— Te Lucern heeft de inquisitie de pijnbank ingevoerd, welk te wachten is in alle landen, waar de Jesuiten de overhand bekomen. Een aanzienlijk inwoner, die men verdenkt, dat den Jesuiten vriend *Leu* zou gedood hebben, en die zulks blijft ontkennen, wordt dagelijks op de pijnbank gelegd en gemarteld.

— DOORTRAPTE TOOVERIJ. Eenen ongehuwden jongen Hongaarschen grondbezitter bij Balassa-Gyermath, was onlangs zoo gelukkig, een bezoek van eenen rondreizenden Egyptenaars-troep te ontvangen. De prima-dona dezer zwervers bood zich aan hem, voor een klein geschenk, zijn toekomstig lot te voorspellen. Daar hij hierin bewilligde, maakte zij de opmerking, dat den jongen genadigen heer oneindig beter zou uitzien, indien hij eenen fraaijen baard droeg. De jongman antwoordde hierop met eenen diepen zucht, die bewees, dat hij naar dat geluk reikhalzend verlangde. Nu bood de Egyptenares zich aan, hem, door middel eener kleine operatie, eenen zoon schoonen baard te laten groeijen, als nog geenen Hongaar er ooit eenen gedragen had. De jonge heer was daartoe terstond gereed. De kunstbewerking wierd voorbereid, en geschiedde, tot zijne groote tevredenheid, volgenderwijze: Eene bakkuip werd met een sterk linnen beddelaken in eene bijzondere kamer gebragt; nu werden kruiden verzameld en in eenen ketel gekookt. De oude huishoudster werd naar het dorp gezonden, om allerlei kleinigheden te bezorgen, en het overige gezin werd buiten op het veld werkzaam gehouden. Op die wijze kon de herschepping van den jongen *Adonis* ongehinderd haren gang gaan. Hij plaatste eindelijk, zich in de badkuip, waar hem de tooveres eenen balsem tot inwrijving van lippen en kin toereikte, waarna met het beddelaken den badenden en de kuip overdekt werden, en nog, ten overvloede het laken aan de kuip door middel van touwen potdigt werd vastgebonden, opdat de kostbare dampen, die het haar moesten doen uitgroeijen, niet nutteloos mogten vervliegen. Zoo als onzen jongen heer nu daar in de badkuip lag, hoorde hij deuren en kassen openen, en vermoedde te regt, dat er in zijne kamer ook eene betoovering plaats greep. Hij begon ontzettend te zweeten, en smeekte om Gods wille, dat men hem toch uit dit dampbad zou bevrijden, maar niemand wilde hooren. Om hulp te schreeuwen, oordeelde hij ongeraden vermits hem dan nog eene andere operatie te wachten stond. Het werd eindelijk rondom hem alles stil, en toen, na een half uur tijds, de oude huishoudster terugkeerde, verloste zij, geholpen door eenige geburen, den armen drommel uit zijne kooi. De Egyptenaars waren verdwenen, en met hen ook alles in zijne kamers, wat slechts van eenige waarde en draagbaar was.

BELGIE.

— Een kerel heeft het middel ontdekt, om zich voorloopig met geringe kosten te voeden. Hij ontmoette dezer dagen eenen bakkersgast van Elsene, die bij verscheidene ingezetenen dier voorstad brood droeg; hij kwam hem op zijde, roemde de schoonheid van zijn brood en vroeg naar zijns meesters woning, zeggende dat hij zijn kalant wilde zijn. Naauwelijks had hij den bakkersgast verlaten, of hij ging eenige oogenblikken daarna aan het huis bellen, waar den jongen een brood had afgegeven, zeggende dat dezen zich vergist had, weshalve zijn baas hem gezonden had, om de brooden weêr te halen, en werkelijk zijn zij hem afgegeven. Dezelfde list is in andere huizen derzelfde voorstad aangewend.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 3. November. De Eerste Kamer van de Staten-Generaal is heden vergaderd geweest. Bij dezelve is van de Tweede Kamer ontvangen, het ontwerp-adres in antwoord op de Troonrede. Dit ontwerp is in de afdeelingen onderzocht. Morgen ochtend zullen de beraadslagingen over het adres bij de Eerste Kamer plaats hebben.

— De afdeelingen van de Tweede Kamer der Staten-Generaal hebben zich heden bezig gehouden met het onderzoek van de ontwerpen van wet, nopens het koloniale batig slot, het zegel en de jagtwet.

— De afdeelingen zullen morgen vergaderen over de ontwerpen van wet, betrekkelijk de jagt en de munt.

— In het *Handelsblad*, van den 1. dezer, is eene advertentie verschenen, onderteekend door *E. Sluiters*, broodbakker te Breukelen, houdende klagten over de gedragingen van ambtenaren van 's rijks belastingen, hem naar aanleiding van zijn beroep, aangedaan. Aan de waarheid der daadzaken, daarin opgenoemd en onderteekend, mag niet getwijfeld worden, zoodat wij het geheel billijken, dat de man zijne gegronde klagten door publiciteit bij het algemeen ter sprake brengt, indien hem bij hooger ambtenaren, geen regt gedaan noch voldoening verschaft mogt zijn. Belastingschuldigen bestaan toch niet om ambtenaren, maar de ambtenaren, zoowel de regterlijke als de administratieve en financiële, voor de natie, die niet bloot behoort te staan aan zoodanige vexatiën als in de gezegde advertentie vermeld worden. Mogten nogthans die klagten overdreven of onwaar zijn, ook gegronde reden tot mogelijk te ver gedreven pligtsbetrachting aan de ambtenaren der administratie zijn gegeven, zoo verdient het 's rijks ambtenaren kwetsend aantijgen en openbaar maken derzelve te meer teregtwijzing, daar in de tegenwoordige oogenblikken van kommer en bezorgdheid en van billijke aanspraak des algemeens op afschaffing van de belasting op het gemaal, soortgelijke beschuldigingen als de onderwerpelijke, geene andere dan zeer kwade indrukken verwekken kunnen, wanneer dezelve ter oorzake van diezelfde belasting plaats hebben. Wij wenschen daarom, dat van wege het bestuur van 's rijks middelen een streng en spoedig onderzoek plaats moge vinden, en dat dit bestuur het niet beneden deszelfs waardigheid zal rekenen, om de aan hetzelve in ambtenaren ten laste gelegde feiten even openbaar te regtvaardigen en te bestrijden of te belijden, als de beschuldiging zelve openbaar geworden is. (*U. A. bl.*)

ZIERIKZEE, den 3. November. Woensdag ll., tusschen twaalf en twee ure, was er eene groote drukte binnen deze stad; een koopman in kruidenierswaren had door de stad laten omroepen, dat er rijst, tegen acht centen de 5 ons, bij hem te bekomen was; natuurlijk had die man veel aftrek van zijne aangeboden waar; doch toen de huismoeders dezelve gekookt wilden opdisschen, werd zij zeer onsmakelijk, ja oneetbaar bevonden, waarop een aantal vrouwen met hun gekookt middagmaal naar den verkooper toesnelden, en hunne gelden terug vroegen; voorzigtig werd er door den verkooper gehandeld, door hen hunne gelden terug te geven, waardoor zij niets meer te zeggen hadden, dan onnuttig brandhout te hebben vermorst.

Volgens zeggen, hebben sommige van de teruggave der gelden misbruik gemaakt en meer terug gevorderd dan zij werkelijk gekocht hadden, hetgeen zoowel afkeuring verdient, als om oneetbare waren te verkoopen.

— In den *Zuid-Afrikaan* van 5. Augustus leest men een uitvoerig verslag van eene noodlottige schipbreuk en wonderbaarlijke redding. Den 5. April kruistte de Engelsche oorlogsbrik *Cygnet* in de nabijheid van St. Paul Loando, en bemerkte op eenen grooten afstand, zoo men meende, een kano, doch 't welk, nader komende, bleek een vlot te zijn, waarop zich 7 personen bevonden in den ellendigsten toestand, welke aan boord genomen en verzorgd werden. Het was de luit. *Wilson* en 6 matrozen van het oorlogschip *de Star*, die aan boord van een prijsgemaakt vaartuig geplaatst waren geweest. Dit vaartuig was den 16. Maart door eene zware zee omgeslagen, en het scheepvolk had naauwelijks tijd gehad, om van 13 sparren een vlot te maken, daarop eenige zeilen te plaatsen, en een vat spek en een ton rum te redden. Met dezen geringen voorraad en op dit slecht vaartuig hebben zij 20 dagen op zee rond gedobberd. Zij hadden 3 haaijen en eenige vliegende visschen gevangen; doch het meest leden zij door de dorst. Hun lijden uit gebrek aan water, was inderdaad verschrikkelijk. In de eerste negen dagen had elk hunner slechts tweemalen een mondvol water genoten gedurende eene ligte regenbui; maar daar de regen toenam, gelukte het hun een weinig in het rumvat op te vangen, hetwelk, driemalen 's daags onder hen uitgedeeld wordende in den hak van luitenant *Wilson's* schoen, 9 dagen duurde. Zoodra er de minste wind was, sloeg de zee over het vlot, hetgeen hen noodzaakte, zooveel mogelijk te staan. Dit was, in hunnen zwakken en afgematten toestand, waarlijk vermoeijend, en wanneer zij het waagden nu en dan te zitten of te liggen, kwam het water tot aan hun midden. Tot overmaat van ramp deed de hitte der zon, in vereeniging met het zout water, hunne voeten, enkels en beenen op eene allerjammerlijkste wijze zwellen. Op den 19. dag bereikten deze ongelukkigen de kust in de nabijheid van Kaap Paul, waar de *Cygnet* hen opnam.

IN DE GEZEGENDE LAARZEN.

(Vervolg van onze vorige.)

«Ei, lieve hemel!" riep MADELEINE lagchend, toen zij hoorde, wat men voor had, «waartoe toch zoo veel omstandigheden, om een enkel man onschadelijk te maken? Het kon mij wel haast krenken, dat gij mij zoo weinig sterkte en zelfstandigheid toeschrijft."

«Maar gij kent den sluwen verleider niet!" zeide GUIGNOLET. «Hij heeft er al vele op den dwaalweg gebragt, die even vast op hare deugd vertrouwden, als gij op de uwe," waarschuwde MADELINE.

«De onrust zal mij verteren, lieve MADELEINE," verzekerde DURAND; «reeds de gedachte, dat hij iets van u vergen zou, dat tegen uwe eer strijdt, kan mij razend maken."

MADELEINE liet zich nogtans door al deze bezwaren en voorstellingen niet afschrikken. «Mijn gedurig verkeeren onder de vreemdelingen," zeide zij, «heeft mij eene ondervinding verschaft, als misschien onder duizend meisjes te Dole niet een die zal hebben. Ik weet, wat de mannen al zoo praten, en weet ook, wat men van hunne mooije woorden te denken heeft. Ik ben om antwoorden niet verlegen, en zal nooit vergeten, hoe ver een eerbaar meisje mag gaan. Bovendien draag ik immers een talisman bij mij, die sterk genoeg is, om alle gevaar van mij af te keeren, mijn zuiver geweten, mijne liefde tot mijne ouders en tot mijnen bruidegom. Mij dunkt, een meisje, dat moest worden opgesloten, om hare eer te bewaren, heeft een zeer zwakke eer. Ik mogt den man wel kennen, al bezat hij ook toovermiddelen, die een meisje van 't pad der deugd kan aftrengen, als 't haar ernst is, hare deugd te bewaren; of hij mogt moord en geweld aan haar willen begaan, en daartoe heeft zulk een verliefde jonker te weinig moed, al is hij er anders ook slecht genoeg toe. Laat mij dus blijven, waar ik ben; vertrouwt mij, zonder zorg, aan mij zelve toe, en gunt mij de voldoening van als eenvoudig landmeisje dat te kunnen, wat honderd dames en edele jonkvrouwen misschien voor onmogelijk hielden. Niet waar, DURAND, gij vertrouwt mij?"

DURAND schaamde zich, hier iets tegen te zeggen, daar alle verdere weigering slechts een bewijs van wantrouwen zou zijn geweest.

«Maar hoe zult gij hem dan behandelen?" vroeg de moeder angstig.

«Als ieder ander gast," was MADELEINES antwoord: «vriendelijk en voorkomend, zoo lang hij vordert, wat men een gast billijkerwijze toestaan mag; trotsch en met hardheid, als hij de vrouw in mij mogt willen beleedigen. Ja, ik kan zeggen, ik verheug mij er op, hem te zullen kunnen toonen, dat hij, hoewel graaf van Bourgondië, toch verpligt is, vrouwelijke eer te ontzien."

Het koene zelfvertrouwen van het meisje ontwapende de ouders en den bruidegom, en, hoewel nog altijd met schroom, gaven zij eindelijk toe. DURAND kon echter niet van zijn hart verkrijgen, de gevreesde komst van den graaf op eene andere plaats, dan onder het dak zijner bruid af te wachten.

Den volgenden dag, tegen het middaguur, kwam graaf BERNOUD met talrijk gevolg voor GUIGNOLETS herberg aan. Statig zat hij te paard; inderdaad een welgevormd jongman van slanken wasdom, met een fraai, eenigzins bleek gelaat, waarop het ongeoefend oog de sporen, welke zijn losbandig leven er had achtergelaten, ligt voor den flaauwen zweem van zachte zwaarmoedigheid had kunnen houden. Een rijke baret, van rood fluweel met parelsnoeren doorvlochten en met golvende pluimen versierd, hield zijne digte, donkere lokken met moeite in bedwang. Een opperkleed, met vorstelijk hermelijn omzoomd, bedekte, door een gouden gordel om de middel vastgehouden, zijne rijk geborduurde wambuis. Hooge stijve ruiterslaarzen met lange, kletterende zilveren sporen, benevens het kostbaar zwaard en de kunstig gewerkte handschoenen voltooiden zijne uitrusting. Met bevalligen zwier beurde hij zich, voordat GUIGNOLET of de seneschal hem helpen konden, van zijnen prachtigen opgetuigden schimmel, en groette de omstanders met innemende vriendelijkheid.

Op den drempel van het huis stond MADELEINE, eenvoudig, maar smaakvol, in de zondagsdragt der Bourgondische landmeisjes, en verzocht den hoogen gast om de eer van hem zijne vertrekken te mogen aanwijzen.

«Men heeft mij niet verkeerd gewezen," sprak de graaf op de eerste treden van den trap, het meisje vriendelijk op de wang tikkende; «ik ben naar ik zie, in de herberg van de schoone MADELEINE."

MADELEINE antwoordde op dit genadig compliment met te zeggen, dat zij dezen naam slechts aan 't gemis van een uithangbord

MENGELINGEN.

De *Arnhemsche Courant* van den 4. dezer het adres van antwoord beoordeelende, zegt onder anderen het volgende:

« Zoo er immer rede was, met klemmende taal den troon te naderen, — het was ongetwijfeld thans. In het buitenland zien wij den Nederlandschen naam, welke eens den stoutsten zelts schrik aanjaagde, met minachting behandelen. Men telt ons voor niets en wij missen bijna overal mannen, welke voor ons, gelijk het betaamt, weten op te treden.

« In het binnenland ziet men de welvaart meer en meer verdwijnen, de armoede op schrikbarende wijze toenemen. In plaats van orde en regel, vindt men willekeur of onzekerheid. Wanneer men verbeteringen beproeft, ziet men zich belemmerd door eene versletene staatsregeling, wier oorspronkelijke gebreken nog erger geworden zijn door eene geheel valsche toepassing.

« Wendt men zijn' blik op de koloniën, — men ziet er de verregaandste zorgeloosheid welke het leven van zoo vele brave vaderlandsche huisgezinnen voor niets rekent; men ziet er trouweloosheid tot regt verheven, geweld en dwingelandij de plaats van vrijheid en bescherming bekleeden."

Ziedaar de gesteldtenis van ons land in weinige woorden geschetst. Als een tegenhanger van hetgeen wij vroeger waren, laten wij hieronder een uittreksel volgen der redevoering van den Portugeschen Jezuit VIEYRA, gehouden in eene kabinetsvergadering van Keizer JAN IV, Koning van Portugal, over de vraag, of men Brazilië af zou staan. Het hart van elk opregt vaderlander zal bij het lezen dezer regelen met diepen weemoed worden vervuld, bij het herdenken aan vóórheen en thans.

« Wij (de Portugezen) kunnen misschien nog eene uitrusting ter zee doen; Holland vele. De Westindische Compagnie moge arm zijn; de Oostindische is rijk, en zal ons alles, wat wij in Indië nog hebben, ontnemen. Kastilië maakt een' onteerenden vrede met Holland, liever dan dat land en Frankrijk te gelijk tot vijand te hebben. Frankrijk lijdt liever van Holland verongelijkingen, dan zich bloot te stellen, om tevens met hetzelve en Spanje in oorlog te komen; en wij, die nooit onze krachten berekenen, wij zouden oorlog met hen voeren! Zonder twijfel zouden Spanje en Holland, wanneer zij vereenigd waren, de wereld veroveren; en wij denken die beide tegenstand te kunnen bieden! Waar zijn onze soldaten? Bij elke verontrustende tijding moet men de studenten van de Hoogescholen, handwerkslieden uit hunne winkels, boeren van den ploeg nemen. Waar is ons geld? In dit jaar alleen zijn zestig schepen (door de Hollanders) genomen. Acht jaren zijn er verloopen, sedert wij ons van Spanje bevrijd hebben, en nog zijn de grenzen niet bevestigd, nog is Lissabon niet in staat van verdediging — bij gebrek aan middelen. Vergelijk hiermede 's vijands hulpbronnen! In Holland heeft men veertienduizend schepen; in Portugal geen honderdvijftig. In Oostindië hebben de Hollanders meer dan honderd oorlogsschepen tusschen de 24 en 50 stukken; wij geen één. In Brazilië hebben zij zestig schepen, waaronder vele groote; wij zeven, zoo wij ze nog hebben. Zij zijn van de Spaansche magt ontslagen, die nog geheel tegen ons gerigt is. Zij hebben in Europa geen' vijand; wij geenen vriend. Zij hebben meer dan tweemaal honderdduizend zeelieden; wij vierduizend. Zij hebben overvloed aan krijgsbehoeften; wij niets, behalve 't geen wij van hen koopen. Zij hebben uitmuntende Ingenieurs, beste Officieren, uitstekende soldaten; wij wel goede soldaten in Brazilië, maar geene bevelhebbers. In 't kort; de Hollanders hebben hunne vlijt, hunne nijverheid, hunne zucht naar voordeel, hunne eendragt, hunne liefde voor 't algemeen welzijn; wij, onze tweedragt, onzen nijd, onze verwaandheid, onze nalatigheid, en ons eeuwig uitsluitend eigenbelang.

VIEYRA was in Holland geweest. Zijn raad, Pernambuco, in Brazilië, te verkoopen, en dan ook alles in Indië te behouden, zou waarschijnlijk voor Portugal nuttig geweest zijn. Thans won dit Rijk het eerstgenoemde land, maar verloor daarvoor Ceylon, Coromandel en geheel Malabaar."

—

Eenmaal in mijn leven bevond ik mij in Duitschland in een zoogenaamde *weinschencke*. De herfst stond op zijn vertrek en de winter op zijn komst; de noordewind blies tamelijk door, het ontbrak in die *schencke* niet aan lieden van allerlei slag: men koutte, rookte, dronk, speelde en trachtte den avond zoo goed mogelijk door te brengen; bovenal was de haard verkwikkend en door vele liefhebbers omgeven. Eensklaps wordt de deur, bij gebrek van een voorportaal, eigenlijk de straatdeur, wagenwijd opengesteld; drie mannen vertoonen zich voor dezelve, doch in plaats, naar het algemeen wereldgebruik, binnen te komen, blijven zij onder allerlei buigingen en strijkadien, op de plaats, zich, onder eene hagelbui van complimenten, niets dan *verzeihe*, en weder *verzeihe* en honderdmaal *verzeihe* toeroepende, doch het geheele gezelschap aan tocht en koude blootstellende, dewijl uit pure wellevendheid, de een voor den ander weigerde een voet in het vertrek te zetten. « *Die Thure zu!*" riepen een aantal germaansche basstemmen, als of er de muren van Jericho door moesten instorten. « *Erstannen de zuckluft*," liet, van eene andere zijde, een forsche barryton hooren, terwijl menigeen over *flösse* en *zahnwek* jeremiaden aanhief. Doch het was de mogiaan gewasschen, de deur bleef open en het *verzeihe* vóór en *verzeihe* na scheen tot den jongsten dag te duren. Eindelijk donderde de waard den beleefden heeren toe: « *Meine Herrn, herein oder heraus*," met dat effect, dat de heeren in de zaal geraakten en de verschrikkelijke tocht een einde nam. Het voorkomen dezer heeren was niets minder dan dat der monde élégante; hunne kleederdragt kwam mij fashionable voor in den verkeerdsten zin des woords, en hunne manieren kenmerkten noch opvoeding noch verkeer in beschaafde kringen. Evenwel bereikte hunne wellevendheid de hoogste sport aan den ladder van het savoir vivre, en hetzelfde ontzag hetwelk zij elkanden, bij het inkomen der huisdeur, hadden betoond, werd, als ware het in den regel, den geheelen avond in acht genomen. Zoo weigerde b. v. de een voor den ander plaats te nemen, en eerst na vele en vervelende pligtplegingen waren de *herschaften* op stoelen gezeten. Men overlaadde zich den geheelen avond, ja men vermoordde zich als het ware met onuitputtelijke hoflijkheden en walgelijke complimenten, gebruikte hoogdravende titelatuur, koos allerlei bombast tot conversatie, in het kort, deze drie lieden schenen zich wel te willen vergoden, want hunne bewijzen van eerbied, voorkomendheid, gedienstigheid in daden en woordenpraal namen geen einde, en ik wist bijna niet welk denkbeeld de waarde hunner hoogste verdiensten ping wel inboezemen moest. Het baarde mij intusschen geene geringe verwondering, dat niemand der aanwezenden zich om onze hovelingen bekreunde, dat niemand zich in hunnen kring mengde en zij tevens den geheelen avond binnen den hunnen bleven, tot welken driemanskring zich natuurlijk de geheele massa van beleefdheid bepaalde, met welke zij zich den ganschen avond overstelpten. Ik nam de vrijheid den jovialen waard deswege opheldering te vragen, en deze antwoordde mij goed rond, goed zeeuwsch: « Mijn beste heer, een deze drie hoffelijke personagien heeft de eer paardenvilder van het dorp te zijn. De tweede is de scherpregter van het naaste stadje en de derde is zijn getrouwe dienstknecht." Dit is nu altemaal goed en wel, antwoordde ik; waarom zijn deze heeren evenwel zoo uitermate beleefd jegens elkander? « Zeer natuurlijk, vervolgde de waard; iedereen haat en veracht hen, zoo als gij wel merkt, indien nu de een aan den ander, en indien nu beide aan den derden geene hoffelijkheden zeggen en strijkadien maken, wel nu........ *dan zal het niemand doen.*" JORIS.

—

Het echtelijke leven in Noord-Amerika.

Kapitein MARRYAT schrijft in een der afdeelingen van zijn dagboek in Amerika: Alle mannen in Amerika zijn bezig en werkzaam; al hun tijd wordt door hunne bemoeijingen om geld te verdienen weggenomen; zij ontbijten zeer vroeg en begeven zich daarop terstond naar hunne magazijnen of bureaux; de meesten komen des middags niet te huis eten, maar nemen hun middagmaal in de nabij gelegen restauratiën of oesterwinkels, omdat zij meestal vrij verre van het werkzame gedeelte der stad afwonen, en de tijd hun veel te kostbaar is, dan dat zij dien nutteloos zouden verspillen. Nu zoude men toch gelooven, dat zij vroeg in den avond te huis zouden komen thee drinken: de meeste hunner doen dit echter niet. Na den arbeid hebben zij uitspanning noodig en de uitspanning der Amerikanen bestaat in politiek en het nieuws van den dag, met de hoop en mogelijkheid om tevens nog affaire te doen. Dit alles, benevens ververschingen, is in de eerste handel-hotels der stad te bekomen. Het gevolg daarvan is, dat de meeste mannen laat en moede te huis komen en zich terstond te bedde begeven; des anderen daags vroeg in den ochtend, gaan zij al weder aan het werk. De vrouw kan derhalve zeer weinig in het gezelschap van haren man zijn, niet omdat de man geene liefde voor haar heeft, maar omdat hij werken moet, om zich in zijnen stand in aanzien te houden. Wat de een doet, dat moeten dus noodwendig ook de anderen doen. Zelfs het bezoeken der restauratie is bijna onvermijdelijk, want hier kan hij al het nieuws van den dag vernemen. De vrouwen zijn dus alleen en aan zich zelve overgelaten; hare mannen zijn hare levensgezellen niet en de meeste hunner zouden ook geen aangenaam gezelschap zijn. De Amerikaan treedt zoo vroegtijdig de wereld in, dat het weinige, hetwelk hij op de school geleerd heeft, spoedig vergeten wordt; — hij heeft geen tijd om iets anders te lezen dan dagbladen; al zijne gedachten en denkbeelden dringen zich te zamen op zijn handels- of fabrijk-bedrijf; daarin wordt hij volleerd; hij verkrijgt veel practicale kundigheden, die hem dienstbaar zijn om geld te winnen, doch ook tot niets meerder nuttig zijn. Bij de vrouw is het geheel anders. Hare opvoeding is veel meer uitgebreid en zorgvuldiger behartigd dan die der mannen, en als zij gehuwd is, heeft zij, niettegenstaande hare pligten moeijelijker zijn dan bij ons, in de lange avonden, wanneer zij met verlangen de tehuiskomst van haren man te gemoet ziet, tijd in overvloed om aan hare geestbeschaving te wijden, en haar hart en verstand door eene nuttige lectuur te veredelen. Het gevolg daarvan is, dat zij verreweg meer beschaafd zijn dan de mannen, en dit heeft ook zijn voordeel, vermits de opvoeding der kinderen geheel aan de vrouw is overgelaten.

TWEEDERLEI LEER.

Een preker was eerst knecht; nu noemt men hem mijnheer;
Eerst werkte hij in 't leer, nu werkt hij in de leer,
En blijft dus bij het woord. — Men hoorde hem vóór 't preken,
Van een stuk leer, *en thans steeds van een* leerstuk *spreken.*

ADVERTENTIEN.

GETROUWD:

P. V. VAN STEIN CALLENFELS,
2e Luitenant der Artillerie,
EN
F. N. VERDOORN.

VLISSINGEN, den 5. November 1845.
Eenige kennisgeving binnen deze stad.

---

§ § §. De Notaris *D. UYTTENHOOVEN* zal, op Dingsdag den 11. November 1845, des namiddags ten 3 ure, in het Koffijhuis *de Oude Vriendschap* op de Groote Markt te Vlissingen, publiek presenteren te verkoopen:

Een HUIS en ERF staande en gelegen te Vlissingen in de Wijk van het Engelsche Kerkhof, bij den Peperdijk, voor de hoofdwacht, Wijk B. No. 36, kadastraal bekend sectie D. No. 511, ter grootte van 63 Ellen;

En een PAKHUIS staande en gelegen te Vlissingen in het Keizerssiop, uitkomende in de Slijkstraat, Wijk B. No. 70, kadastraal bekend sectie E. No. 610, ter grootte van 27 Ellen.

Beide daags vóór den Verkoop voor een ieder te zien.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 6. November. Sedert den 4. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Nepthunis, H. Ciedtz, Riga, lijnzaad; de jonge Bouhas, Bouhas, Carolinareel, rogge; Viledo, A. Jaukes, Villa Nova, fruit; Johan Heinrich, H. G. Regeser, Bordeaux, wijn; London Packet, C. W. Krohn, Odessa, lijnzaad.

Voor Gend bestemd:

The Violet, J. Lee, Perth, aardappelen.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Ingria, J. Davids, Riga, Clara, F. Wittrok, Avontuur, de Gordon, J. Horn, New-Castle, Palamedes, J. Niemann, Riga, alle ballast; Veneto, C. Vianella, Thuila, H. Clasen, Susanna, J. Hopka, alle Oostzee, ballast; Karen Hendseldey, B. Boe, Denemarken, Licence, J. Niejahe, Riga, Hans, H. Niemann, Riga, alle ballast; Jeannette, C. Divoort, stukgood, Liverpool; Traveller, H. Tylor, schors, Arbrath.

Van Gend gezeild:

Aunt, W. Cork, Hartlepool, die Landwehr, C. A. Last, New-Castle, beide ballast.

Van Vlissingen gezeild:

De jonge Charles, J. Quite, schapen, Duinkerken.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

6 November 1845.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
J. Z. Tarwe (1844)	f 11.00	W. Paardenboonen	f [illegible]25
N. dito dito	- 10 75	W. Gr. Erwten	- 1[illegible]00
J. Walch. Tarwe (1844)	- 11.50	W. Witte dito	- 12 50
Nieuwe dito	- 11.25	Z. Paardenboonen	- 8 00
O. Rogge (1844)	- 9 00	Z. Gr. Erwten	- 15 50
N. dito	- 9.00	W. Koolzaad	- 11 00
Winter garst	- 5.80	Zomer dito	- 9 75
Zomergarst	- 5.60	Raapolie	f 41.00 p. v.
Haver	[illegible]	Patentolie	- 45.00 -
Boekweit	- 7 8 50	Lijnolie	- 34.00 -
W. Witteboonen	- 18 50	Lijnkoeken f 10.00	- 104 st.
Dito Bruineboonen	- 28 00	Raapkoeken	-

---

voor de herberg dacht te danken te hebben, en vernam, of zij het middagmaal opdragen mogt. De graaf, dien men gemakkelijk aanzien kon, hoe zeer het meisje hem behaagde, liet alles aan hare beschikking over en verzocht slechts, door haar te mogen worden bediend. MADELEINE nam dit met blijde bereidwilligheid op zich.

De spijzen werden voortreffelijk bevonden, en waren dat ook inderdaad. De edele landwijn, door de jeugdige schoone ingeschonken, smaakte den graaf even goed, als zijn kostelijke tafelwijn. Hij sprak hem ook wakker toe, en was zoo galant, om op de gezondheid der betooverende Hebe, gelijk hij zich uitdrukte, te drinken en haar tot het doen van bescheid uit zijn eigen beker uit te noodigen, waartoe zij, nogtans veel te bescheiden was.

Na verloop van den maaltijd verzocht de graaf, die in eene zeer verliefde stemming was geraakt, zijne bevallige schenkster, hem nog eenige oogenblikken gezelschap te houden, en hem iets van het land, van de bewoners, van hunne zeden en gebruiken te vertellen, vermits hij er ongemeen veel prijs op stelde, van den toestand en de behoeften, van het wel en wee zijner geliefde onderdanen zelf grondig onderrigt te zijn.

MADELEINE's ouders en haar minnaar waren in doodsangst, nu zij hun zoet duifje in de klaauwen van den gier wisten; doch het was thans te laat, het te beschermen; alleen de engel, welke steeds der onschuld ter zijde wandelt, kon het voor de strikken des sluwen verleiders bewaren. Vurig baden zij tot God, gelijk men voor de ziel eener arme zondares bidt, terwijl MADELEINE met gespannen ongeduld het oogenblik te gemoet zag, dat zij den minnegloed des verliefden ridders eens gevoelig afkoelen kon.

« Zeg mij," begon de graaf, in den armstoel achterover leunende en zijne hoogbelaarsde beenen gemakkelijk voor zich uitstrekkende, terwijl hij MADELEINE's hand vatte, « zijn in dezen omtrek alle meisjes even mooi en aardig al gij?"

« Daarvan kunt gij u zelf gemakkelijk overtuigen, doorluchtige heer," antwoordde zij; « een woord, een bevel van u, en, met den schout aan het hoofd, staan zij alle met verschuldigd ontzag voor u."

« Wat raken mij die anderen? Ik vroeg slechts zoo ter loops naar haar," vleide de graaf, « wijl ik het voor onmogelijk houd, dat gij niet de schoonste zoudt zijn van allen. Ik wil een prijs voor het mooiste gezigtje in dezen omtrek uitloven, en dat enkel uit liefde tot u, daar hij u zeker niet ontgaan kan. En waarin denkt gij, zal die prijs bestaan?"

MADELEINE sloeg de oogen naar den grond, en wilde hem de hand onttrekken. Hij echter drukte die nog teederder en zeide, haar het hoofdje zacht oprigtende: « In eene beurs met gouden kroonen, die de graaf in eigen persoon aan de schoonste met eenen vurigen kus overreikt. De eerste prijsverdeeling kon thans dadelijk wel plaats vinden, als gij er niet tegen hebt."

Met deze woorden wilde hij het meisje onstuimig omvatten; maar MADELEINE, die hare tegenwoordigheid van geest niet verloor, wist zich uit zijne armen los te winden, en lispelde hem, met de oogen naar de trawanten wenkende, die bij de deur stonden, zachtjes toe: « Moet de prijsverdeeling voor getuigen plaats hebben?"

De graaf was verrukt over des meisjes veelbelovende voorzigtigheid, en zond, van zijne gemakkelijke, maar hem daarom niet minder welkome overwinning zoo goed als verzekerd, de lijfwachten weg met de woorden: « Gaat! Niemand mag mij storen. Mijn gevolg kan zich naar verkiezing vrolijk maken. De bediening hier in huis is mij tot van avond genoeg."

De trawanten verheugden zich, afgelost te zijn, en ook het verdere gevolg, dat zij met 's graven wil bekend maakten, had daartegen niets in te brengen. Als kaf voor den wind stoven zij uit elkander, en na weinige minuten was REINOUD in de herberg de eenigen gast van het hof.

« De prijsuitdeeling vindt zonder getuigen plaats, dat is natuurlijk!" schertste REINOUD en verdubbelde zijne teederheid. MADELEINE deed, alsof zij het gesprek wilde afbreken, wat de graaf nogtans voor eene list hield, die hem naar zijne meening het doel nog slechts nader bragt.

« Gij zijt zeker zeer vermoeid, doorluchtige heer!" sprak het meisje deelnemend.

« Kind, gij kunt mij alle vermoeidheid doen vergeten, als gij bij mij blijft. En weet, gij moet thans bij mij blijven, want gij behaagt mij, en graaf REINOUD pleegt van meisjes, die hem behagen, geen tegenspraak te dulden. Beproef niet, u aan mij te onttrekken, schoone MADELEINE, gij zijt in mijne magt, en geen sterveling redt u meer uit mijne armen."

(Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEMEN.